

[Handelsministeren.]

loven har vist, at der i visse tilfælde kan opstå behov for at kunne yde en garanti med det formål at muliggøre en kapitaltilførsel for at undgå tab på løbende engagementer. En sådan finansieringsvirksomhed må naturligvis ikke få karakter af en økonomisk ambulancetjeneste; men ud fra en konkret vurdering, eventuelt i forbindelse med en ekspertanalyse, kan det i visse tilfælde være naturligt at følge en tidligere investering op med yderligere kapital. Et statsgaranteret institut bør derfor ikke være afskåret fra at medvirke hertil ved en forøget kaution.

Betingelserne for nedbringelse af garantier er ændret. De ydes på 20 år, og begyndelsestidspunktet for nedbringelsen kan udskydes i 10 år, men der er ikke fastsat nogen bestemt takt for nedbringelsen. Afviklingen kan således foregå noget smidigere end efter den hidtidige lov, således at institutternes finansieringsforhold også herigennem kan forbedres.

Jeg skal henlede opmærksomheden på, at regeringen i overensstemmelse med Romtraktatens bestemmelser har forelagt lovforslaget for EF-Kommissionen, hvis udtalelse endnu ikke foreligger. Da 1966-loven i 1973 blev forelagt Kommissionen, gav den ikke anledning til bemærkninger.

Jeg skal sluttelig tilføje, at der fra erhvervsside over for regeringen er udtrykt stor interesse i en hurtig gennemførelse af en lovgivning som den, der hermed forelægges, og regeringen har gerne med dette forslag villet imødekomme disse ønsker. Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg derfor tillade mig at anbefale dette til folketingets hurtige og velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde. (Erhvervs sygdomme og Færøernes overtagelse af ulykkesforsikringsområdet som særanslgende).

(Lovforslag nr. 189. Fremsat 3/2 76. Første behandling 24/2 76. Betænkning 13/5 76. Anden behandling 18/5 76).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 145 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om tandlæger.

(Lovforslag nr. 167. Fremsat 28/1 76. Første behandling 16/3 76. Betænkning 13/5 76. Anden behandling 18/5 76).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Under andenbehandlingen i tirsdags af lovforslaget var det jo særlig tandlægernes kliniske assistenttid, der gav anledning til debat. Efter debatten er der over for mig givet udtryk for, at jeg i min argumentation for afskaffelse af assistenttiden fremkom med fejlagtige oplysninger om danske tandlægers adgang til det fællesnordiske arbejdsmarked for tandlæger. Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til ved tredjebehandlingen at fastslå, at noget sådant selvfølgelig ikke har været tilfældet.

Hvad var det, jeg sagde? Jeg sagde, at man ved at bevare assistenttiden ikke opnår en harmonisering med tandlægeuddannelsen i de nordiske lande, hvilket betyder, at danske tandlæger bliver stillet ringere end deres udenlandske kolleger i relation til anvendelsen af fællesnordisk arbejdsmarked. Dette uddybede jeg med, at det er et grundlæggende princip i den nordiske aftale, at man accepterer den autorisation, en tandlæge har fået i sit hjemland, som adkomst til at udøve erhverv i de andre lande. Danske tandlæger kan derfor først opnå ansættelse i udlandet efter at have overstået den kliniske assistenttid, medens udenlandske tandlæger kan udøve erhverv her umiddelbart efter deres eksamen.

For at der ikke skal være nogen tvivl om,